

## ΚΟΥΡΕΛΙΑ....

Κατέβαινε ἀγκομαχόντας κάποτε, στὰ σκοτινά, σκόνταφτε. Καὶ τότε πιάνουνταν καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια ἀπ' τὸ ἔυλο τῆς σκάλας — δυὸ χέρια τρεμάμενα, ἔυλιασμένα...  
— Απ' τὸ κεφαλόσκαλο ἡ κυρὰ-Βασιλικὴ δλοένα καὶ τῆς φώναζε :

— Θὰ τσακιστεῖς, μωρή!... "Ελ" ἀπάνω, σου λέω!...  
Ποῦ θὰ μου πᾶς τέτοιαν ὥρα;  
— Καὶ δὲν πᾶ νὰ τσακιστῶ!... Δουλειά σου είναι;...  
— Εγὼ θὰ φύγω!...

"Ητανε συχυσμένη· στὸ αἷμα τῆς ἔνοιωθε τὴν ζέστα τῆς ἐκδίκησης μαζὸν μὲ μιὰν ἄγρια χαρὰ ἐπαναστάτη ποῦ, στὸ λυτρωμὸν μπροστά, τάψηφάει ὅλα, καὶ τὸν ἴδιο τὸν έαυτό του.

Εἶχε τόσο βαρεθεῖ τὴν ζωὴν κεῖ-πάνω! "Εκείνη ἡ Βασιλικὴ πρωΐ-πρωΐ τὴν ἔβαζε νὰ σιγυρίζει τῆς κάμιαρες τῶν νοικατόρων.

— Δὲν εἰμὶ ἐγὼ γιὰ τέτοια! μουρμούριζε κάθε τόσο.  
— Ἀμὲ γιατὶ σέχουμε τότες;... Δὲν μᾶς τὸ λές κι ἐμᾶς;...  
...Κλειδώνεται κεῖ στὴν κάμιαρά της καὶ μιλιά!...

— Εγὼ θέλω νὰ βγῶ!.. Νὰ φύγω! Θὰ σκάσω δῶ-μέσα!..  
— "Εσύ; χα! χα! "Εσύ νὰ βγεῖς;... "Ελα, Παναγιά μου!  
νὰ κάνω τὸν σταυρό μου!... Μωρή, δὲ βαστᾶς τόσο-δα νὰ σκύψεις! Κι ἐσύ θὰ μου κατέβεις κοτζάμ σκάλα!.. Χα! χα!..

Κι δύμως νὰ πὸν τώρα μποροῦσε! Μὲ κόπο κατέβαινε, μὰ δωτόσσο ἔφενγε! Τώρα τὸ κορμί της ἔπαιρνε τὴν παληὰ σθελτάδα!.. Κι ἀπάνον ἡ ἄλλη ἔσκουζε πάντα...

Στὸ δρόμο ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι της σὰν πίδακας δριμητικός κι ἡ καρδιὰ κτυποῦσε τόσο, πὸν θαρροῦσσε πῶς ἄκουνγε πολλές μαζὸν καμπάνες νὰ δαιμονίζουνται ἀπὸ χαρὰ μανιασμένη.

— "Ησυχα ! σιγότερα ! έκανε.

Κάτου ἀπὸ ἔνα φανάρι, στάθηκε νὰ σιαχτεῖ. Καὶ σιάζουνταν ἡ πενηντάρα ἐκείνη γυναίκα ὅπως στὰ παλιά της: τὰ γκρίζα σκόρπια μαλλιά τὰ μάζεψε μέσα στὴ σκούφια ἀφίνοντας λίγα στὰ μιλίγγια· τράβηξε πάνου τὴ φούστα γιὰ νὰ φανεῖ τὸ πόδι. "Υστερα, μὲ τὰ χέρια χωμένα στῆς μασχάλες, τέντωσε τὸ λιγνὸ κορμί της καὶ ἔσκινησε.

Κόσμος πολὺς στὸ δρόμο. Σκυφτοί, σιωπηλοί, μὲ τὸ σακάκι ἀναρριγμένο στοὺς ὅμους, γυρνοῦσαν οἱ ἐργάτες. Πιὸ πέρα μιὰ παρέα ἀπὸ γλεντοκόπους ἀρχισε τὸ τραγούδι· καὶ θύμιζε τὰ σπίτια τοῦ δρόμου ἐκείνου τὸ τραγούδι τους: ὑψώνουνταν στὴν ἥσυχία μὲ κάτι τὸ αἰώνια κρυμένο μέσα του.

Κάθε τόσο σταματοῦσε καὶ κοίταζε μὲ τὰ βαθούλωμένα μάτια της τὸν κόσμο· σὰ νάποροῦσε πῶς ὅλα δὲν εἶχαν ἀλλάξει. "Οπως ἄλλοτε, ἔνα θαμπόφωτο γλυστροῦσε ἀπ' τὰ μικρομάγαζα στῆς λασπωμένες πέιρες τοῦ δρόμου· κάπου, ἐκεῖ-κοντά, λατέρονες ἔστελναν μελωδίες, τὴς ἴδιες μελωδίες τῶν παλιῶν καιρῶν γιὰ χαρὸς περαστικές. Κι' ἦτανε παντοῦ ἡ ἵδια ἀνήσυχη χαρὰ τῆς νύχτας τῶν φτωχῶν..

"Αλήθεια λοιπόν; σκέφτηκε. "Ονειρο δὲν ἦταν ὁ δρόμος δ λασπωμένος, οἱ χαροκόποι κι' αὐτὴ ἡ ἵδια ποῦ πάει κεῖ-πέρα; "Έκεῖνος θὰ κάθεται πάντα ἐκεῖ;... Θὰ τὴν περιμένει ἀκόμα;... Μὰ δ, τι θέλει, δις γίνει!.. Πάλι ξεκίνησε.

— "Απ' τὸ πλῆθος μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε:

— Λουλούδια ἔχει τὸ παιδάκι μου;... λουλούδια;...

"Ήτανε μιὰ φτωχὴ γυναίκα ποῦ πέρασε ἀπὸ κοντά της στὴν ἀγκαλιή: ἔσφιγγε τὸ παιδί της ποῦ κρατοῦσε μερικὰ λουλούδια. Καὶ στὸν ἀγέρα ἔμενε ἀκόμα ἡ φωνὴ της, ὀλότρεμη ἀπὸ ἀγάπη.

— Λουλούδια... παιδάκι... μουρμούρισε.

"Ενα φῶς ἀρχίζε νὰ θαμποχαράζει μέσα της, κάτι σὰν τὸ προμήνυμα ἀνατολῆς ποῦ ποτὲ δὲν θάρτει..."

Παρακάτου μιὰ παρέα ἀπὸ ἐργατικοὺς ἔβγαινε τρικλίζοντας ἀπὸ μιὰ ταβέργα. "Έρχονταν καταπάνου της καὶ σὲ λίγη ἀπόσταση σταμάτησαν καὶ τὴν κοίταξαν. "Υστερα ἔσκινησαν γελῶντας τρανταχτά.

— Μωρὲ κουράγιο! τοὺς ἀκουσε... Τί θὰ δοῦμ' ἀκόμα!.. Κι' οἱ γρηγές...

"Εσκυψε καὶ τάχυνε τὸ δρόμο της νὰ φύγει, νὰ μὴ

βλέπει αὐτὰ τὰ πρόσωπα ποῦ δὲν μποροῦσαν νὰ τη νοιώσουν!...

Σὲ λίγο βρέμηκε στὴν πλατεῖα· φάνταζε παράξενα ἔρημη μὲ τὰ λιγοστὰ ἀμάξια ποῦ ἀκίνητα πρόσμεναν. Εἶχε φτάσει!

Αντικρὺ σένα παλιόσπιτο στάθηκε· ἔγερνε κεῖνο μπροστὰ σὰν μέτωπο γιγάντιο παραφορτωμένο ἀπὸ θύμησες... Πόσα χρόνια ἔκει μέσα!...

Τὰ παράθυρα κατάκλειστα· ἀπὸ μερικὲς μόνο γρίλλιες ξέφρενγε ἔνα φῶς ἀστενικό, σὰ νὰ τὴν καλοῦσε...

Ξανὰ τῆς ἤρτε ἡ παράξενη ἐντύπωση ποῦ τώρα-τώρα τὴν κυνηγοῦσε: Τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει!... "Ολα βρίσκουνται τὰ ὅδια δύως καὶ ποὺν καὶ τὴν περιμένουν... Στὴν παλιὰ κάμαρα ἔκεινος τὴν ἀναθυμᾶται... Θὰ μπεῖ... Κι ἡ μουσικὴ τῶν διψασμένων φιλιῶν θάναι ὅλη τους ἡ λαλιά..."

Κι ἔκει ποὺ ἀνέβαινε θυμήθηκε ἔνα δειλινὸ μπροστὰ στὸ πέλαγο.

—Λαμποκοπάει ἡ θάλασσα!.. εἶχε πεῖ ἔκεινος.

"Άλλο δὲν εἴπανε κεῖνο τὸ βράδυ· χεροπιασμένοι βλέπανε μόνο τὴν θάλασσα νάνάθει δλάκερη, σὰν ἀπὸ πάθος ἀτέλειωτο καὶ δλόπυρο.

Μὰ σὲ λίγο ἡ φωτιὰ εἶχε σθύσει· σκοτάδι, σιωπὴ κι ἐρημιὰ δλόγυρο τους. Σφίγτηκαν τότε κι' οἱ δυό, ἀμίλητοι ἐνῶ μέσα τους ἀνέβαινε ἡ φριχτὴ ἀγωνία τοῦ σκοταδιοῦ...

"Η πόρτα ἤτανε μισάνοιχτη· τὴν ἄνοιξε σιγὰ καὶ μπῆ· ε.

\* \* \*

Πάνου στὸ τραπέζι μιὰ λάμπα φώτιζε τὸ σκυμένο κεφάλι ἔκείνου ποῦ ἔτρωγε· πρόσωπο δὲν φαίνονταν· μονάχα μαλλιὰ ψαρά, ἀταχτα...

Ἐκεῖ μέσα ἤταν ἡ σιωπὴ τῶν πραμάτων ποῦ παλιώνουν· κάπου-κάπου δὲν κρότος ἀπὸ τὸ μάστημά του.

"Ακούμποντας στὴν πόρτα, λαχανιασμένη ἔστεκ· ἡ παράξενη ἔκείνη γυναίκα μπροστὰ σὲ κεῖνα ποῦ εἶχανε τόσο παλιώσει· ἀνατρίχιαζε σύγκορμη στάγγιγμα αὐτὸ μὲ τὰ πρασμένα καὶ σαν γιὰ νὰ πάρει κουράγιο σιγόλεγε κάποτε:

"Ηρτα!...,

"Η ματιά της ἀσκοπα εἶχε πάει σὲ μιὰ γωνιὰ ἀραχνιασμένη· μένα χαμόγελο μισόσθενστο ψιθύριζε:

— "Ηρτα!...

Ξαφνικὰ ἔκεινος σήκωσε τὸ κεφάλι.

— Ἐμπρός ! φώναξε... Ποιὸς εἶναι ; Καὶ σηκώθηκε μέ τὴν λάμπα στὸ χέρι.

— Ἐσύ!.. ἔκανε σιμώνοντάς την.

“Αρχισε κι’ αὐτὸς νὰ τρέμει. Χαμογελόντας ἔκεινη τὸν ἔβλεπε: τὰ μάτια του τάνησυχα, τάταχτα μαλλιὰ καὶ τὸ μουστάκι ποὺ ἀσπριζε· μόνο ποὺ ἀρχιζε νὰ καμπουριάζει λίγο· μόνο ποὺ ἡ Ζωὴ εἶχε μπήξει βαθιὰ τὰ νύχια της σὲ κείνη τὴν μορφή, αὐλακώνοντάς την μὲ φυτίδες.

Τὴν ἄρπαξε ἀπ’ τὸ χέρι.

— Τί γυρεύεις ἐδῶ ;... Γιατὶ ἥρτες ;...

Μὰ ἔκεινη πάντα μὲ χαμόγελο μουρμούριζε : “<sup>3</sup>Ηρτα!,,

— Τί στέκεσαι ; Γιατὶ δὲ μιλᾶς ;... Πέ μου γιατὶ ἥρτες ; Σὲ φώναξα ἐγώ ;.. τώρα πιὰ εἴμαστε ἔχτροι !...

Μὲ βία τὴν τράδηξε στὴν μέση· ξέφυγαν τὰ μαλλιά ἀπ’ τὴ σκούφια της κι’ εἴτανε σὰν δυὸ φίδια πεθαμένα γύρω στὸ πρόσωπό της.

— Φεύγα!.. ἐγὼ ὅλα στάδωσα!.. Τί κάθεσαι ἀκόμα ;..

Τὴν ἄφησε κι’ ἔκεινη κυλίστηκε χάμους ὅπως τὸ βάζο ποῦ, ἀφιμένο ἀπὸ χέρι ἀπρόσεχτο, πέφτει σὲ συντρίμια...

Πῆγε στὸ τραπέζι καὶ μὲ τὸ κεφάλι στὰ χέρια εἶχε βυθιστεῖ σὲ συλλογὴ ἐνῶ ἡ ἄυλια γυναίκα, σωριασμένη καταγῆς, κοίταζε ὀλόγυρα, σὰν παλαθομένη.

— Δὲν ἔπρεπε!.. ἔκανε σὲ λίγο ἀργά. Δὲν ἔπρεπε νάρτεις!.. Τώρα πιὰ τόσο ἀργά!..,

Τότε, σὰ νὰ ξυπνοῦσε, τινάχτηκεν ἔκεινη.

— Ἀργά; ἔκανε μάπορία χαδεύοντάς του τὰ μαλλιά... ἀργά!.. Καὶ τί θὰ πεῖ αὐτό ; ὁ καιρὸς ἔχει γιὰ μᾶς ἀξία ;...

Μὰ ὁ ἀντρας εἶχε σηκωθεῖ καὶ τὴν κοίταζε μὲ θυμό.

— Τρελλή!.. ὁ καιρός, εἶπες ; Νά! κοίτα λοιπὸν τίλεις!

Πῆρε ἔνα καθρέφτη καὶ τὸν σήκωσε στὸ πρόσωπό της. Κι’ ἔκεινη εἶδε!... Πρόσωπο μακρούλο, κρεμασμένα μάγουλα, χείλια ξεραμένα καὶ παντοῦ φυτίδες μικρὲς νὰ κόδουν τὸ μαραμένο πετσί!... **Αὐτὸς ἦταν ἔκεινη ;...**

— ... Χωρισμένοι τραβηγτήκαμε στάπτομερο τοῦ δρόμου ! ἔλεγε ἔκεινος... Κι’ ἔκει ἀπλώσαμε τὰ χέρια, ὅπως οἱ τυφλοὶ ζητιάνοι, καὶ περιμέναμε ἔκεινο ποὺ ποτὲ δὲν ἥρτε.. Τώρα πιὰ ἡ Ζωὴ εἶναι οἱ ἄλλοι· ἔμεις γίναμε τὰ κουρέλια στὸλοστόλιστο φόρεμα τῆς Ζωῆς· κάποτε στέκεται κείνη, γυρνάει καὶ βλέποντας στὴν οὐρά της ἔμας, τὰ πα-

λιοκούρθελα, ξεσπάει σὲ μικρὰ γέλοια, ἡ πάντα ὅμορφη Κυρά!... Εἴμαστε τὰ κουρέλια ποῦ ἀνεμίζουνε ἄθλια μαζὶ μὲ τὴ σημαία τῆς Ζωῆς. Χαρούμενα πλαταγίζει ἐκείνη στὸν ἀνεμο· κι' ἔμεις, τὰ κωμικὰ κουρέλια της, σχεδιάζουμε ἀνοστούς κύκλους ἀπάνου στὸ φωτερὸ γλαυκὸ τοῦ ἄπειρου!...

Τὴν κοίταξε πάντα· μὰ ἐκείνη ἔβλεπε στὸν καθρέφτη· γιὰ πρώτη φορὰ ἄρχιζε νὰ μισάει τὸν ἑαυτό της. Τί ἀσχημό τὸ πρόσωπο, τί ἀτονα κείνα τὰ μάτια της!... "Ω! νὰ ζεσταθεῖ στὶς ἄγριες φλόγες τοῦ μίσους γιὰ τὸν ἑαυτό της!... Γύρισε καὶ τὸν κοίταξε μὲ τρόμο:

— Κι' ἔσύ!..

— Ναί! κι' ἔγὼ πόσο γέρασα!... Μὰ κάλλιο νὰ μὴ μιλᾶμε! Νὰ σωπαίνουμε καὶ νάκοῦμε μόνο!.. Θέλω νάκοῦς, ἔχανε σκύβοντας κοντά της. "Ολα νὰ τάκους: Τὸ μανιασμένο πέρασμα τοῦ ἀγέρα πάνου ἀπ' τὰ λόγια μας καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δέντρων καὶ τὸ ψύθυρο τῶν φύλλων... Τί εἰρωνία σόλα αὐτά! Δὲ σοῦ φαίνεται πῶς μέσα τους βρίσκεται τὸ πλατὺ τὸ γέλοιο ποῦ μᾶς κυνηγάει; Σὰ νὰ θέλει νὰ πεῖ: "χά! χά! γιὰ δέτε αὐτούς!... αὐτοὺς ποῦ αὔριο θάναι ἡ σκόνη!.. Κάθουντ' ἀκόμα καὶ κουβεντιάζουν καὶ γυρεύουν νὰ ξαναδόσουν ζωὴ στὴν ήδονή ποῦ ποτὲ δὲν ἀνασταίνει!... χά! χά!...."

Μὰ ἔνα τραγούδι ἀπ' τὸ δρόμο τοὺς ἔκοψε τὴν κουβέντα:

... "Ἄς μὴ τελειώνουν τὰ φίλιά μας  
κι' ἔτσι δύ Χάρος νὰ μᾶς πάρει..."

Κι' ἐκείνη πῆγε στὸ παράθυρο καὶ σκυμένη ἀκούγε.

— Πᾶνε! ἔχανε ὅταν πιὰ τίποτε δὲν ἀκούγονταν... Τί ἀστεῖο! "Κι' ἔτσι δύ Χάρος νὰ μᾶς πάρει!... Γι' αὐτοὺς εἶναι μιὰ ἀλήθεια· μὰ ὑστερα κι' αὐτὸ δὰ γίνει μικρή, χαριτωμένη φευτιά· καὶ τότε δὰ σκύδουνε κι' αὐτοὶ ἀπ' τὰ παράθυρα καὶ δὰ γελᾶνε ὅταν ἀκοῦνε νεανικές φωνὲς νὰ τραγουδᾶνε: "Κι' ἔτσι δύ Χάρος νὰ μᾶς πάρει!... Χά! χά!

Βραχνό, ἀτονο ἀπλώθηκε τὸ γέλοιο· κι' ἐκεῖνος τάκουγε ταραγμένος.

— Θὰ τὰ γελῶ τὰ νιάτα!... Εἶναι σὰν τοὺς τυφλοὺς ποῦ, ἀπ' τὸ δρόμο ποὺ διαβαίνουν, δὲ ἔρχονται τίποτε!... Χά! χά!... Ούτε ἀκόμα ἡ ψυχή τους ποιανοῦ εἶναι δὲν τὸ ξέρουν!... Εἶναι δική μου ἡ ψυχή τους!... "Ηρταν καὶ μοῦ τὴ ρούφηξαν σὲ νύχτες δργίων οἱ πατεράδες τους!.. Χά! χά!

Πήγε καὶ κάθισε σιμά του στὸν καναπέ· ἐκείνος σώπαινε. Ἀπὸ μιὰ πλαϊνὴ κάμαρα ἀκούστηκε ὁ χτύπος ἑνὸς ρωλογιοῦ σὰ νὰ τοὺς ἔλεγε πῶς ἐκεῖ, κοντά τους, ἡ Ζωὴ κυλοῦσεν ἀνέμποδη, πάντα μονότονη... Δυνατὰ χασμουρήθηκε ὁ ἄντρας.

— Τί πλήξῃ! ἔκανε... Κι' αὐτὰ ποὺ λέμε, κι' ἡ ἄθλια ἡ Ζωὴ μας μέσα στοὺς βρώμικους τοίχους τί πλήξῃ!.. Θέλω ὅλα νὰ τὰ ξεχάσω στὸν ὕπνο!...

Ἄκούστηκαν ἀπόμακροι οἱ φτόγγοι μιᾶς κιθάρας σὰν λυγμοὶ μουγκοί, ἔκομένοι· ὑστερα παίζανε τὰ μαντολίνα· καὶ τὸ τραγούδι ἔφτανε καθαρά· ὥσποι ἔσθυσε...

Μὲ τὸ κεφάλι ἀναγυρτὸ ἐκείνος εἶχεν ἀποκοιμηθεῖ Μὰ ἡ γυναίκα σκέφτουνταν:

— Τί πλήξη!... μουρμούρισε.

Τὴν φαντάστηκε σὰν μιὰ θάλασσα ἀτέρμονη νὰ τὴν ζώνει ἀπὸ παντοῦ. Ἡ ἀκύμαντη θάλασσα ἀνεβαίνει δλοένα· τῆς φάνηκε πῶς ἀκουγε τὸ πνιχτὸ μπουμπουνιτὸ τοῦ νεροῦ ποῦ δὲ ξεσπάει σὲ κύματα μόνο φουσκώνει, δλοένα φουσκώνει...

Ξανὰ θυμήθηκε τὴν κυρὰ-Βασιλικὴ καὶ τοὺς νοικατόρους: ἐκεῖνο τὸν φαρμακοποιὸ μὲ τὸ γενάκι ποῦ, δταν βρίσκουνταν πίσω της, τὴν τσιμποῦσε κι' ὑστερα πνίγουνταν στὰ γέλοια· καὶ τὸν ἄλλο, τὸν φοιτητή, πάντα χωμένο στὰ βιβλία του, ποῦ δλο γκρίνιαζε καὶ ποῦ κάθε πρωΐ τὴ φώναζε:

— Παναγιώτα! Ε, Παναγιώτα!

Καὶ πάντα, σὰν ἐκείνη ἔφτανε, μουρμούριζε:

— Ορίστε κατάστασις!... σκούπισέ μου τὸ γραφεῖο!..  
“Τί πλήξη!,, συλλογίστηκε ξανά.

“Οπως τὸ γεράκι, κατάστηθα λαβωμένο, γκρεμοτσακίζεται στὸ σκληρὸ πλακόστρωτο, κι' ἡ ψυχὴ της χαροπάλευε τώρα στὰ κρῦα μάρμαρα τῆς ἀπόγνωσης... Καὶ μιὰ κραυγὴ βγῆκε ἀπ' τὴν ψυχὴ ποῦ βασανίζονταν:

— Σκότωσέ με!...

Μιὰ ἀστραπὴ ἦταν· πέρασε φωτίζοντας τὴς θλιμένες ὅψεις τῶν στοχασμῶν μὲ τὰ δλόλυτα μαλλιά· μὰ πέρασε καὶ χάθηκε.

Σιωπή· μόνο ἡ ἀνάσα ἐκείνου ποῦ κοιμούνταν, ἡ βρώμικη ἀνάσα του νὰ βγαίνει κάθε τόσο ἀπ' τὸ ἔτοιμο νὰ σαπίσει κορμί.

— Σκότωσέ με!...

Τώρα ή σκέψη αυτή ήτανε σὰ τὴν λαμπερὴ φομφαία ποῦ γοργοδουτάει μέσα σὲ νερὰ γαληνεμένα, ἀναταράζοντάς τα...

— Σκότωσέ με! τοῦ φώναξε καὶ τὸν τραβοῦσε ἀπ' τὸν γιακᾶ... Δὲν ἀκοῦς;.. Νὰ μὲ σκοτώσεις θέλω... Μὲ τὸ χέρι σου!...

— Τί ἔπαθες;... Τί τρέχει; ἔκαν<sup>o</sup> ἐκεῖνος ἔυπνόντας.

— Γιὰ χάρη σου τὸ ζητῶ!... Μὴ μὲ λυπηθεῖς!.. Σκότωσέ με! κι' εἶχε πέσει στὰ πόδια του.

— 'Εγώ! ἔγὼ νὰ σὲ σκοτώσω;... Μὰ τρελλάθηκες; Μὰ γιὰ ἔλα στὰ καλά σου!.. Κι' ὑστερα; Κι' ἐμένα;... Νὰ μὲ πάρεις στὸ λαιμό σου;.. Σκέψου το καλά, γιὰ τὸ Θεό!..

Μὰ ἐκεῖνη τυφλομένη ἀπ' τὸ μυμὸ τὸν εἶχε πιάσει ἀπ' τὸν λαιμό: "Ο πρόστιχος! ὁ δειλός ὁ δειλός!.. Νὰ ποὺ τώρα φοβῶταν!.. Νὰ τὴ χτυπήσει δὲν μποροῦσε!..."

— Χτύπα το λοιπόν, τὸ παλιοκούρελο!... τοῦ φώναξε λυσσασμένη...

Κι οἱ δυὸ κυλίστηκαν χάμου σφιγμένοι σένα τρελλὸ πάλεμα. Σὰ δυὸ γάτες κουλουριαπμένοι, τραβοῦσαν τὰ μαλλιά, δάγκωναν, κλωτσοπατοῦσαν δ ἔνας τὸν ἄλλο...

Σὲ μιὰ στερνή προσπάθεια ἀνασηκώθη ἡ γυναῖκα μὲ τὸ γόνα στὸ σῆθος του ἀρπάζοντας ἀπ' τὸ τραπέζι τὸν καθρέφτη τόνε κατέβασε μὲ γληγωράδα στὸ πρόσωπό του... Πολλὲς φορὲς τὸν ἀνεβοκατέβασε ἔτσι...

Τώρα ἐκεῖνος δὲν κουνιῶταν πιά' κι' ὅταν τὸν εἶδε ὅλο αἷματα κατάλαβε...

Ριχμένη ἀπάνου του φώναξε μέσα στὴ σιωπὴ γιὰ πολλὴν ὥρα, μὲ τὴς κραυγὴς τοῦ ζώου ποῦ ἀφίνεται στὴν ἐρημιά...

Σὲ λίγο, ἡ λάμπα ἔσθυσε. Τὸ σκοτάδι ποῦ παραμόνενε πίσω ἀπὸ κεῖνα τὰ παράθυρα, τὸ στοχαστικὸ σκοτάδι μπῆκε μέσα. Κι' ἥρτε μαζί του ἡ σιωπὴ ἀλαφοπάτητα σιμόνοντας ἥρτε νὰ τὰ τυλίξει ὅλα μέσο' στὴν ἀχόρταγη ἀγκαλιά της...

ΘΑΝΑΣΗΣ ΠΕΥΚΟΣ